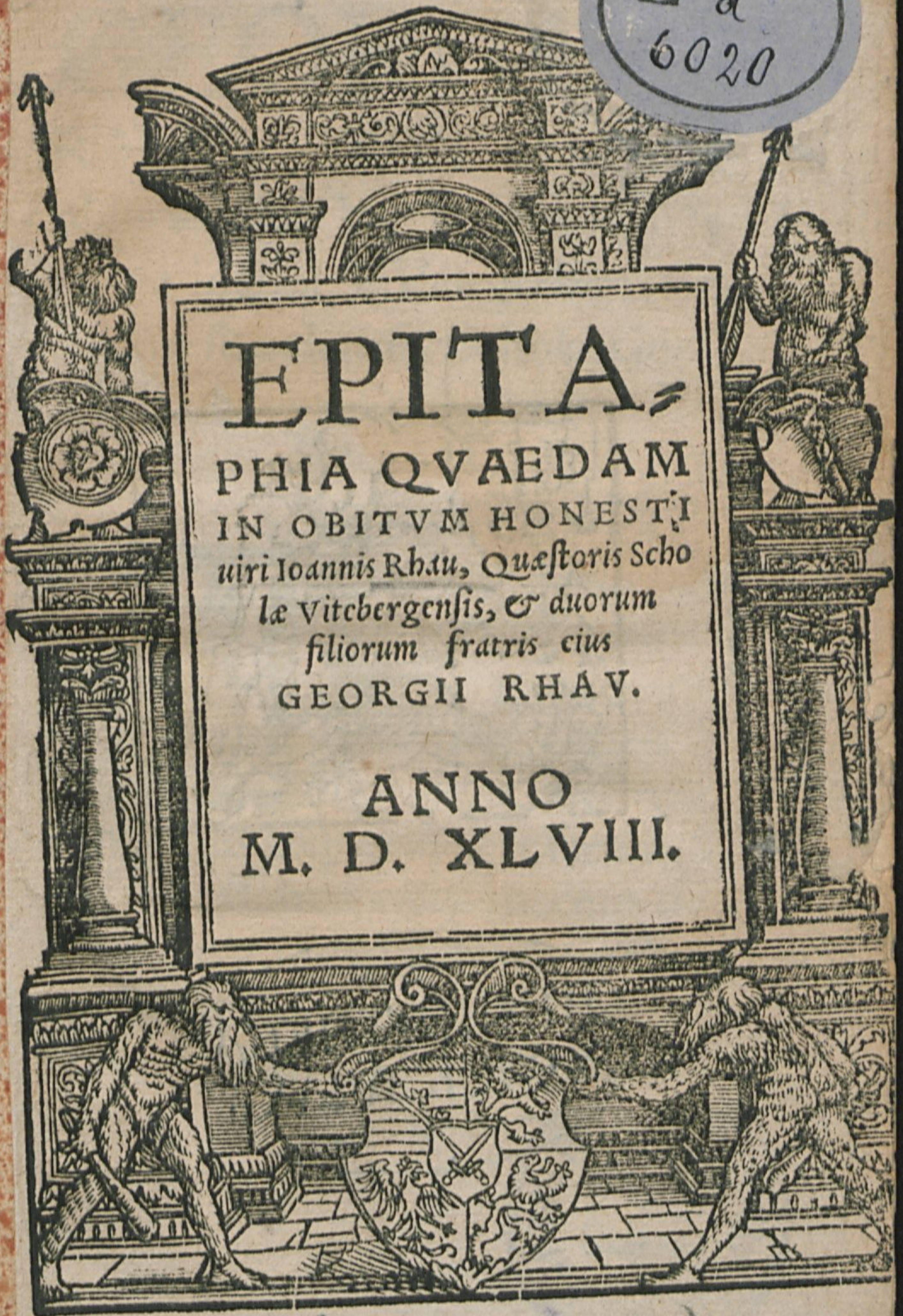

Q. 338. 29.

Z d
6020

EPITAFIA

PHIA QVAEDAM
IN OBITVM HONESTI
viri Ioannis Rhau, Quaestoris Scho
lae Vitebergensis, & duorum
filiorum fratris eius
GEORGII RHAV.

ANNO
M. D. XLVIII.

(x1999 3644)

5007

1888

BIBLIOTHECA
PONICKAVIANA

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK
HALLE
(SAALE)

18
G E O R G I V S

R H A V T Y P O G R A

phus ac ciuis Vitebergensis, Ma-

gistro Ioanni VVeisgerber, Ges-

nero suo charis. Scholæ Co-

burgensis Rectori

S. D.

M Vlti sunt boni do-
ctiq; viri & iuuenes,
charis. gener, qui
obitum & fratris &
filiorum meorum,
non minus atq; ego, egre ferunt, &
hos tristissimos casus mecum do-
lent. Quare quidam meum luctum
consolatorijs Epistolis, quidam
vero Epitaphijs componendis,

A 2 minuere

minuere ac leuare certatim quasi
conati sunt. Quibus omnibus,
quacunq; oblata occasione, a
me habebitur, & agetur gratia.
Nam illud eorum pium studium
est mihi hoc tempore tam gratum,
quam q̄ gratissimum. Cogitare
enim tecum poteris, quid mihi nūc
sit animi, amissa spe prolis meæ, ex
qua & nomen meum & familiam
ad posteros me missurum spera-
bam. Deinde cum natu maior fili-
us **GEORGIVS**, vt scis, quasi ba-
culus meæ senectutis erat, cui eti-
am, me decumbente, vt sæpe fit, to-
tum Calcographicum negocium
tuto committere poteram. Alter
vero & minor natu **IOANNES**,
tum ob tenellam ætatem, tum eti-
am ob magnam bonæ indolis
spem

19
spem, quam de se non obscure
præbebat, vterq; mihi charissimus,
sed ille etiam dulcissimus erat.
Augebat etiam amorem vtriusq;
usq; & obedientia & reuerentia,
qua me & matrem studiose pro-
sequebantur. Quantum etiam pro-
mouerat in literis **GEORGIUS**
multi norunt. Et quamuis videtur
iustam ingentis doloris, & luctus
occasionem mihi oblatam esse, ta-
men cum verbo Dei edoctus sciam,
& certo credã, nostros capillos
esse numeratos, accipio ista om-
nia in meliorem partem, & iudico
hæc esse gratiæ signa, nam scio ve-
rissime, me habere fauentem Chris-
tum, modo ne illum amittam, ab-
beant, valeant omnia, quæ sũt hu-
ius mundi, etiam charissima. Dein

A 3 de

de etiam quidam mihi iniuria eos,
quos in charis habeant, afficere vi-
dentur, si illis in hoc turbulentissi-
mo mundi, & præsertim Germa-
niæ statu, quietem inuideant, præ-
sertim talem, quæ sine cæde, & san-
guine, cum vera confessione suo-
rum peccatorum, & fidei eis obti-
gerit. Orandus & nobis est ex hoc
mundi peruersissimo theatro, talis
exitus. Quã enim nulla iactura est,
sic obire mortem, potius quam aui-
bus coeli, alijsq; bestijs escam fieri,
quẽadmodũ hoc anno proh dolor
multis contigit. Nam ego certo æ-
stimo hunc nõ compotem mentis
esse, cũ nobis omnibus via vniuer-
sæ carnis manet, vt scriptura loqui-
tur, non malle quempiam vocante
Deo quam primum vitam cum
morte

70

morte commutare, quam hic in
terris adhuc diu vitam agere, quæ
sit omnibus ærumnis, miserijs, &
calamitatibus exposita, in qua vi-
uens se viuere nesciat, Nam sine pa-
ce hæc mortalis vita assidua mors
est, quod nos docuerunt hæc tem-
pora, non sine nostro magno ma-
lo. Nam quis hæctenus immunis
fuit a gladio, fame, & peste? Adeo
vt quis credat furias emissis colu-
bris caluas esse. Sed hæc potius sunt
deploranda, quam commemoran-
da. Longius etiam me aufert cogi-
tatio miseriarum huius temporis,
quam institueram. Ceterum vt ijs,
qui Epitaphia & fratri, & duobus
filijs meis composuerunt, me gra-
tum exhiberem, tum vt tibi ea ad
legendum aptiori modo mittere
A 4 possem,

possem, visum est mihi illa impris-
mere, quorum aliquot Exemplaria
tibi mitto, vt ea nostris affinibus,
ac amicis ad legendum præbeas.
Vale. Vxorem tuam ANNAM,
& alteram CHRISTINAM, filias
meas, ex me & matre, vt officiose
salutes rogo. Iterum vale. Datę Vi-
teberge viij. Ianuarij. Anno 1548.

EPITAPHIVM

IOANNIS RHAUI, AVTHORE

Georgio Thymio Cygneo.

RHAUVS Ioannes senio confectus honesto
Hoc recubans tumulo lumina clausa premit.
Atropos ante diem cui vitæ stamina rupit,
Vir fuit in uiuis integer, atq; pius.
Vtq; suis studijs multum prodesset, in omnes
Officiosus erat scdulitate, fide.
Sint licet in cineres illius membra soluta,
Mens pretiosa tamen cœlica regna tenet.
Quisquis es ergo Rhauum mortali lumine cassum
Tristè gemens noli flere, dolere, queri.

Nil

21

Nil profunt illis lachrymæ, quos fata tulerunt,
Quin magis ex animo dulce precare solum.

EPITAPHIVM GEORGII RHAVI
iunioris, Hieronymo Mencilio Autore.

Vnica spes patris, generisq; Georgius olim
Fama futura sui, hac Rhauus opertus humo est.
Artibus ingenuis teneris excultus ab annis,
Et puræ semper religionis amans.
Quem fera mors rapuit primæuo flore iuuentæ,
Optima quæ semper tollere quæq; solet.

ALITER SIC, HIERO.
Mencilius.

Qui spes magna sui iam cœperat esse parentis
Exigua Rhauus dormit opertus humo.
Quicquid enim iuuenem fas est cognoscere talem,
Qui patriam possit condecorare suam.
Id teneris didicit studiose semper ab annis,
Inprimis coluit dogmata sancta pius.
Ante diem uitæ ruperunt fila sorores
Ossa tegit tellus, spiritus astra tenet.

ALIVD.
Nomine qui retulit clarum & pietate parentens
Rhauus in hoc tumulo post sua fata cubat.

A S Cui

Cui pater hæc mœstus monumenta lugubria fecit,
Vnde queas cladis conscius esse suæ.
Namq; suæ amisit solamina summa senectæ,
Perdidit & generis spemq; decusq; sui.
Sic aduersa bonis mors eripit optima semper,
Et superesse eadem pessima quæq; sinit.

ALIVD EPITAPHIVM GEORGII
Rhavi iunioris, Authore Ioan. Spang.

Inclita qui transis templi per septa uiator
Siste gradum, & iuuenis respice busta pij
Filius hic Rhavi modica requiescit in urna,
Quo uix in pueris doctior alter erat.
Viuat in ætherico pia mens dic uiuat olympo,
Dic quoq; dic Rhavi molliter ossa cubent.

FILIVS GEORGIVS LOQVITVR
ad patrem, Ioan. Spang.

Heus uenerande parens mœstū precor exue uultum,
Terge oculos, satis est indoluisse semel.
Qui dedit hic rursus charum subduxit alumnum,
Fortuna poteram non meliore frui.
Sim licet in teneris morbo correptus acerbo,
Et secuit uitam mors inopina meam,

Inclita

22

Inclita fama tamen manet usq; domiq; forisq;
Munia uirtutis non moritura mæ.
Non igitur genitor dilecto orbatus alumno,
Certe non minus est, quam fuit ante, tuus.
Sim licet creptus fato tibi, non tamen orbum,
(Qui me nunc rapuit) deseret ille Deus
Ipse tibi patri Dominus protector asylum
Et mihi in Elysio gloria semper erit.
Hic mihi fatales ruperunt fila sorores
Ossa tegit tellus, spiritus astra tenet.

EPITAPHIUM OPTIMI ADOLE-
scentis Georgij Rhau, Georgij Typographi
Vitebergensis filij, qui obiit anno
M. D. XLVII.

Si quis ad hoc uenies monumentum, siste uiator,
Paucaq; in hoc saxo uerba notata lege.
Hic tegit ossa lapis Rhau tumultata Georgi,
Quem iuuenem mortis sustulit alta quies.
Vixerat is lustro confinia tempora quarto,
Et decor in tenero corpore multus erat.
Ingressusq; pij uestigia recta parentis,
Indolis egregie plurima signa dedit.
Ingenuas didicit Musis hortantibus artes,
Saluificæ cupidus relligionis erat.

Grandæuum

Grandævum coluit summa pietate parentem,
Illius atq; unus maxima cura fuit.
Arte Typographica, qua excelluit ille, subibat
Diminuens patri sæpe laboris onus.
Deniq; spes fuerat studijs quod is arte premendi
Auxilio lapsis, subsidioq; foret.
Ast aliter visum esse Deo liquet, ardua coeli
Sydera mens placida morte soluta petit.
Quæ fuit in Christum tunc directissima, donec
Esset in extructo corpus inane loco.
Ista viator habe, sunt hæc quæ scire uolebam
Quisquis adhunc tumulum forsitan haberet iter.
Et siquidem ueræ flagras pietatis amore
Dicito, defuncti molliter ossa cubent.

EPITAPHIVM IOANNIS RHAVI
Georgij filij, qui obiit anno M. D. XLVII.

HOSPES. CIVIS.

Cuius is est tumulus, pueri liquet esse tenelli,
Nam brevis urna huius corpus inane capit.
C. Tu recte. Rhavi nam continet ossa Ioannis,
Qui patri summi pignus amoris erat.
H. Quem patrē dicis? num qui ualeat arte premendi,
Et graphica multos edidit arte libros?

Sic

C. Sic. H. Sed quo perijt morbo correptus. C. Idem 23
Ignoro, at multos abstulit illa lues. (ipsum

Bella fames sequitur, morborumq; agmina certo
Illius hinc credo semina sparsa mali.

Sed quocunq; genus morbi sit quærere noli,
Et puero extincto molle precare solum.

IOANNIS RHAUI, FILII
Georgij etc. Ioan. Spang.

Hoc cubat in tumulo quicquid mortale ferebat
Rhauus Ioannes, spiritus astra tenet.

Ingenio prudens, syncerus nomine, uita

Scilicet hoc celebri nomine dignus erat

Cœperat alterius spatium transcurrere lustris,

Dum uitam clausit cum pietate suam.

Dic age qui transis per mœsta uirecta uiator,

Dic pia Ioannis molliter ossa cubent.

HIERONYMI MENCELII.

Ne mundi perdat teneras insania mentes

Sæpius infantes mors inopina rapit.

Sic tener hic nonum Rhauus uix attigit annum,

Quando illi iniecit mors uiolenta manus.

Hunc illi tumulum mœstus pater ipse locauit,

Orbatus bina tempore prole breui.

Epitaphium

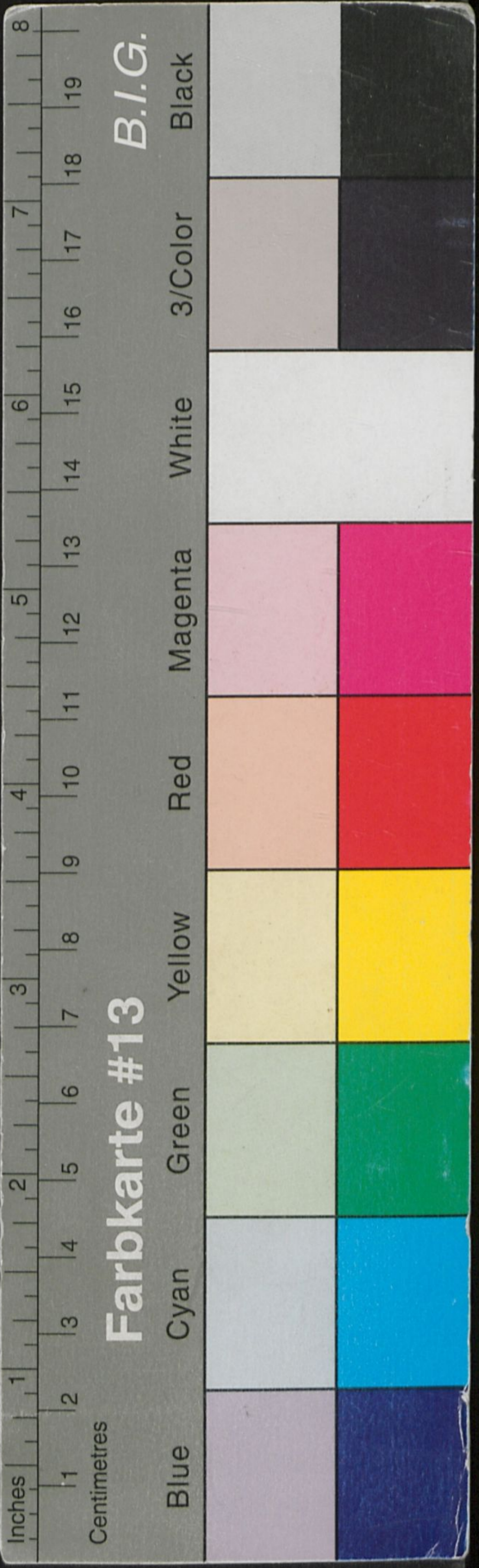
EPITAPHIVM PII ET ERVDITI
Iuuenis Guolfgangi Suertelij Coburgensis, sacra
rum literarum studiosi, qui obiit anno
M. D. XLVII.

Hunc ades ad tumulum quicumq; adueneris hospes,
Attentaq; isthæc carmina mente lege.
Hæc premit ossa pij Guolfgangi condita tellus
Suertelij, sed mens coelica regna colit.
Virtutis fuit is ueræ & pietatis amator,
Excoluit siquidem dogmata Christe tua.
Nam simul est studijs primis imbutus ab annis,
Ad sacra non duro pectore semper erat.
Huic natale solum Coburgum, ubi pectora primo,
Artibus ingenuis erudienda dedit.
Publica dehinc sunt decreta stipendia ut illis
Leucorcam hanc peteret sumptibus ipse Scholam.
Atq; ibi de studijs profectus abstulit istos,
Traderet ut populo dogmata sacra pio.
Doctrinæ specimen coelestis præbuit illud,
Christe tuum ut possset ritè docere gregem.
Tales sed patitur multas Ecclesia clades,
Tempore quo titubat machina magna poli.
Inq; chaos ruimosa prius lapsura uidetur.
Nam simul in peius omnia uersa ruunt.
Doctores pereunt ueræ pietatis & equi.
Demonis hæc an sunt uulnera parua mali?

Zd 6020

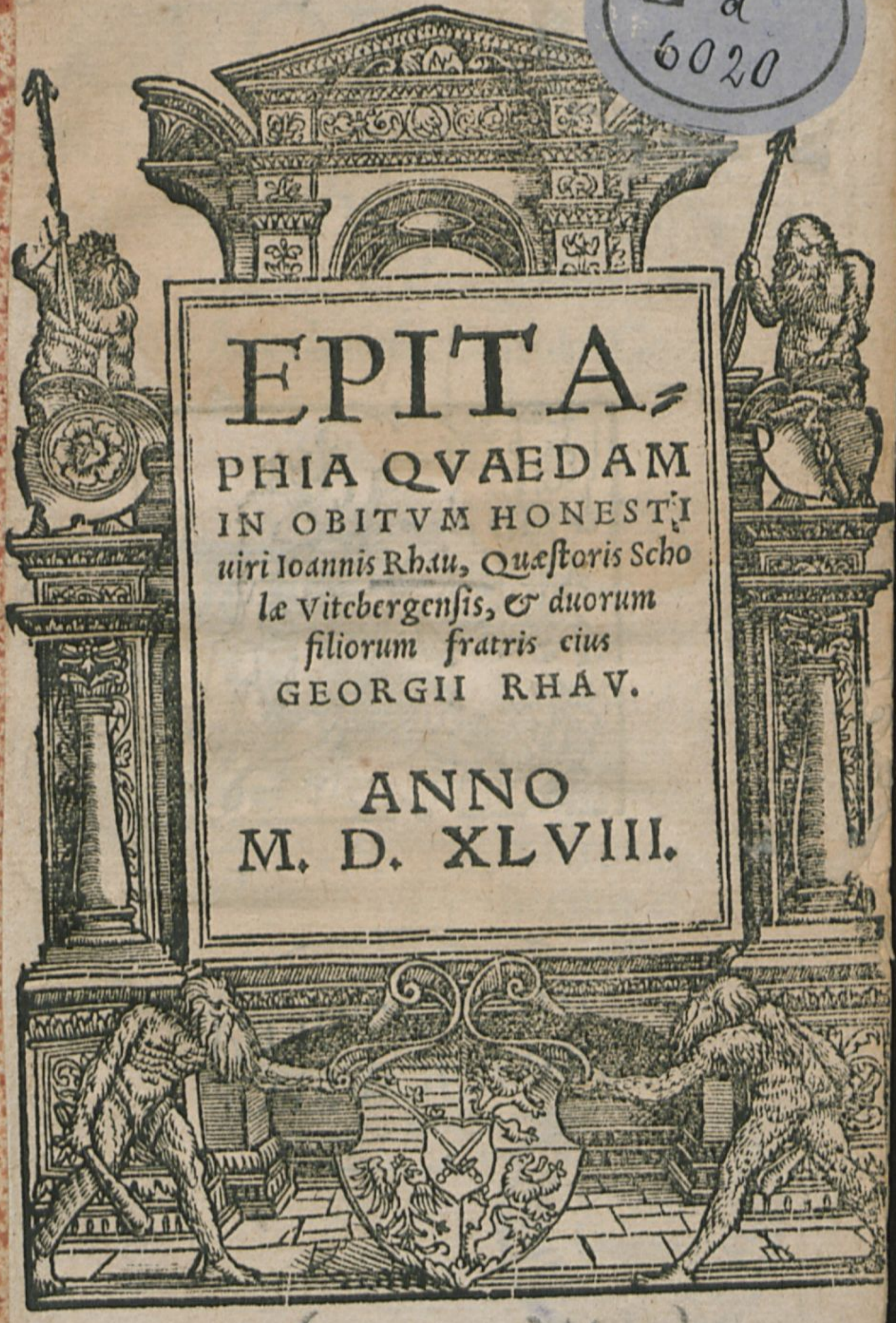
tamus a DEO ueris gemitibus & uotis, ut in ira mi-
sericordiae recordetur, ac piam & salutarem pacem
huic Vrbi, & his regionibus, in quibus sunt Ecclesiae
hospitia, restituat, & priuatas calamitates mitiget,
& rursus pia doctrinae studia accendat. Nam ad
belli mala accessit Academiae etiam illa calamitas,
quod hic unus annus tres uiros nobis eripuit, qui
praecipue fuerunt usui Scholae, doctrinae lumen, re-
uerendum D. Martinum Lutherum, Deinde guber-
natorem Oeconomiae fidelem & foelicem, Nunc Io-
annem Rhau, Quaestorem, uirum honestum, inte-
grum, officiosum, & bona fide functum suo mune-
re. Talium uirorum interitus etiam propter omen
nobis maiorem dolorem adfert, quod tamen ut miti-
get DEVS, oramus. Fiet autem funus Ioanni Rhau
hodie hora quarta, ad quod conuenire honestos ho-
mines pium officium est. Quare eos praesertim, qui
nostrae Academiae coniuncti sunt, adhortor, ut usita-
tis ceremonijs intersint, & coniungant preces cum
Ecclesia petente mitigationem communium
miseriarum & pacem. Die sexta Febr.
Anno M. D. XLVII.

FINIS.

Q. 338. 29.

Z d
6020

EPITAPHIA

QVAEDAM
IN OBITVM HONESTI
uiri Ioannis Rhau, Quaestoris Scho
lae Vitebergensis, & duorum
filiorum fratris eius
GEORGII RHAV.

ANNO
M. D. XLVIII.

(x1999 3644)

